

ת"פ 45466/12/11 - מדינת ישראל נגד א' ב'

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 45466-12-11 מדינת ישראל נ' ב'

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ
בעניין: מדינת ישראל

נגד

א' ב'

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

2. על פי עובדות כתב האישום כשבוע עובר ליום 20 יוני 2011 איים הנאשם בפני אחיו מר א' ב' (להלן: "**א**") לפגוע בחברתו בעת האירוע של הנאשם הגב' ג' ו' (להלן: "**ג**"). הנאשם במהלך שיחה עם א' טען בפניו כי ג' בוגדת בו ואיים לרצוח אותה, וטען כי הוא מחפש נשק בשביל לרצוח אנשים שהוא חייב להם כסף בשוק האפור. בהמשך, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בג' גם בפני הגב' א' א', בת זוגו של א' (להלן: "**א**") ואמר לה כי הוא מתכנן לפגוע בג' כי הוא חושד כי היא בוגדת בו.

השתלשלות ההליכים ויריעת המחלוקת

1. ביום 13 באוקטובר 2013 טען ב"כ הנאשם כי יש לבטל את כתב האישום בשל פגם מהותי שאינו מאפשר לנאשם להתגונן בפניו. לדידו, מאחר שבכתב האישום לא מצוינים תאריך ושעת ביצוע העבירה וכן לא נכתב התוכן המילולי של האיום אותו השמיע הנאשם, הרי שהנאשם מנוע מלטעון ביחס לכוונת הדברים, הסיטואציה בה הם נאמרו ורצינות כוונותיו. עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי לא בכדי לא נרשם בכתב האישום מלל ספציפי מפי א' וא', שכן לגרסת הנאשם מדובר בתלונת שווא, ואף מושא האיום הגב' ג' ו' הכחישה כי הנאשם איים עליה. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי גם אם תוכחנה במלואן כל העובדות המפורטות בכתב האישום, לא יהיה בעובדות אלה כדי לבסס עבירת איומים, שכן האיומים לא הושמעו בפני המתלוננת.

2. ב"כ המאשימה השיבה כי כתב האישום מתייחס למועד ספציפי וכי על בית המשפט לשמוע את א'

וא' - העדים באוזניהם השמיע הנאשם את האיום כלפי ג' כדי לבחון את הקשר אמירת הדברים. עוד הוסיפה כי לא נכון לומר כי ג' מכחישה את האיום, ועל כן על בית המשפט לקבוע אם מדובר באיום אם לאו לאחר שמיעת העדים ולתמיכה בטענותיה הפנתה לע"פ (מחוזי ת"א-יפו) 71532/06 **בראנץ ציון נ' מדינת ישראל**, שם קבע בית המשפט כי יכול שהאיום ישמע בפני אחר.

3. לאחר שעיינתי בחומר החקירה בהסכמת הצדדים, החלטתי כי כתב האישום אכן מגלה עבירה, שכן העדים מסרו כי הנאשם איים לפגוע בג'. השאלה האם הדברים מהווים איום, מאחר שלא נשמעו באוזני איש מרות, דינה להתברר לאחר שמיעת הראיות בתיק, שכן על בית המשפט להתרשם מהעדים ומההקשר בו נאמרו הדברים.

4. מסיכומי ב"כ הצדדים עולה כי המחלוקת בין הצדדים נעוצה בשתי שאלות **הראשונה היא עובדתית** - האם הנאשם אמר לא' כי הוא מתכוון לרצוח את ג' וכי הוא מחפש נשק בשביל לרצוח אנשים מהשוק האפור, והאם אמר לא' כי הוא מתכוון לפגוע בג'. **השנייה היא משפטית** - האם ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה של איומים על סמך דברים שמסר לא' וא' ביחס לפגיעה בג' שלא בנוכחותה.

ראיות הצדדים

5. המאשימה ביקשה להוכיח את אשמת הנאשם בהסתמך על עדותם של א' וא'. כמו כן הוגשה הודעת הנאשם במשטרה **ת/1**.

6. מטעם ההגנה העידו הנאשם ואמו הגב' מ' ב'. כמו כן הוזמנה ג' כעדת הגנה לאחר שב"כ המאשימה ויתר על העדתה כעדת תביעה. במסגרת עדותה של ג' הוגשו מזכרים **נ/1-נ/3**, וכן הודעת ג' במשטרה בה נחקרה באזהרה בגין תקיפת הנאשם - **נ/4**, מכתב כתוב בכתב ידה של ג' - **נ/5** והסכם גירושין שנחתם בין הצדדים וקיבל תוקף של פס"ד ביום 23.6.14 - **נ/6**.

עדותם של א' וא'

7. א' היא בת זוגו של א' והיא מכירה את הנאשם למעלה מעשר שנים. בפתח דבריה מסרה א' כי היא אינה זוכרת את המקרה ואת המועד בו הוא ארע והיא מסתמכת על ההודעה שמסרה במשטרה, שכן האירוע התרחש לפני למעלה מארבע שנים. א' סיפרה על התקופה בה הושמעו באוזניה האיומים, על מצבו של הנאשם ועל חששה מפניו. לדבריה היא וא' חששו לחייו של הנאשם ולשלומה של בת זוגו, שכן באותה העת הנאשם היה מכור לסמים.

א' ציינה כי היה ברור לה כי לא היתה לנאשם כוונה רעה בדבריו, אלא הדברים נאמרו מתוך מצוקה: **"אני**

יודעת שזו היתה תקופה לא טובה, הוא השתמש בסמים, איים על ג', פחדנו עליה וגם עליו. דאגנו לו ורצינו לעזור לו כי היה ברור לנו שזו לא מכוונה רעה אלא ממקום לא טוב שהוא נמצא בו..." (ר' עמ' 22 ש' 3-5).

8. א' לא זכרה מדוע חששה, ומסרה כי על פי הדברים שמסרה בהודעתה, הנאשם איים כי ירצח את ג' (שם ש' 13-14). א' התבקשה לספר על השיחה שהיתה בינה לבין הנאשם שבוע עובר למסירת עדותה במשטרה וזו מסרה כי היתה בינה לבין הנאשם לפחות שיחה אחת, שאותה היא זוכרת שבה הנאשם איים ברצח של ג' כיוון שחשד כי היא בוגדת בו (ר' עמ' 23 ש' 18-19).

9. בהמשך חקירתה הראשית נשאלה א' על דברים שמסרה בהודעתה, שם סיפרה כי הנאשם מסר לה שהוא מנסה להשיג נשק על מנת לפגוע באנשים מהשוק האפור מהם לווה כסף. א' לא זכרה את השיחה הזו, אולם ציינה שאם הדבר מצוין בהודעתה, אזי כך היה הדבר.

10. א' סיפרה בעדותה כי דיברה עם ג' על האיומים ושאלה אותה האם היא חשה מאוימת ואף המליצה לה להתלונן במשטרה, אולם ג' סירבה ואמרה לה כי היא פוחדת מהנאשם ומתגובתו (ר' עמ' 24 ש' 9-15). על מהות הקשר בינה לבין ג' מסרה העדה כי למעשה הקשר ביניהם הוא דרך הנאשם, ואין יחסים מיוחדים ביניהן. כמו כן ציינה כי מספר ימים טרם מתן העדות התקשרה אליה ג' ובררה עמה אם היא מתכוונת להגיע למסור עדות בבית המשפט (שם ש' 28-30).

11. בחקירתה הנגדית התבקשה א' לספר מה היה נוסח האיום שהשמיע באוזניה הנאשם, אולם העדה לא זכרה מלל ספציפי וציינה כי הנאשם אמר שהוא מתכוון ורוצה לפגוע בחברה שלו (ר' עמ' 26 ש' 17-21). גם את מקום השיחה ואופן התנהלותה לא זכרה א' ושיערה כי היא התקיימה באמצעות הטלפון (שם ש' 22-23 וש' 32).

12. א' הסבירה את הרקע לשיחות שלה עם הנאשם ומסרה כי באותה תקופה הוא נהג להיעזר בהוכי בינה לבין הנאשם היה קשר טוב וקרוב: **"השיחה היתה בתקופה בה א' דיבר ונעזר בי ומשתף אותי במצוקותיו. המינוח המדויק אני לא זוכרת זה היה לפני 4 שנים. הוא היה במצוקה ושיתף אותי ברגשות שלו"** (ר' עמ' 27 ש' 1-2 ועמ' 28 ש' 12-13).

13. א' שללה מכל וכל כי מטרת הגשת התלונה היתה להביא את הנאשם להסכים לקבל טיפול:

"ש. יכול להיות ואולי זה מה שהצלחתי להבין ממה שאמרת בחקירה, שמטרת התלונה היתה לזעזע את א' ואולי כך יקבל טיפול. ת. לגמרי לא. א' היה ועודנו יקר לליבי עזרנו לו א' ואני לא מעט פעמים זה לא עניין של זעזוע אם מישהו מדבר על רצח ואם יקרה משהו תהיה לי בעיה" (שם ש' 28-31).

14. עוד בתשובה לשאלות ב"כ הנאשם, אישרה א' כי הנאשם כעס על א' ועליה מאחר שהתנו מתן סיוע כספי בהסכמתו לעבור טיפול גמילה מסמים, אולם היא הכחישה כי תלונתם של א' ושלה נמסרה לאחר סירובו של הנאשם לקבל טיפול (ר' עמ' 25 ש' 18-20 ועמ' 26 ש' 3-4). א' הסבירה כי לקח לה שבוע עד שהגיעה למסור עדות במשטרה, שכן ניסתה לבדוק עם הנאשם מה טיב האמירה: **"כי ניסיתי לדבר איתו ולבדוק שזו לא אמירה אמוציונאלית שמתחרטים עליה, גם הסיטואציה לא נעימה כי אח של בן זוגי"** (ר' עמ' 27 ש' 5-7). בהמשך נשאלה א' האם היא וא' התלבטו אם להגיש תלונה אם לאו והשיבה: **"היתה שאלה עקרונית מה המעשה הנכון לעשות. זו שאלה שעלתה"** (שם ש' 12-13).

15. בחקירה חוזרת נשאלה א' מדוע היא ניגשה למשטרה אם שיחותיה עם הנאשם התנהלו ממקום טוב של עזרה מצדה, וזו הסבירה כי זו חובתה המוסרית: **"כי אחרי המקום הטוב יש לי חובה מוסרית כשמישהו מאוים גם אם זה היה בן זוגי עצמו. כשאתה אוהב מישהו אתה רוצה גם לעזור לו"** (ר' עמ' 29 ש' 3-4).

16. א' בפתח עדותו מסר כי הוא אינו זוכר את האירוע, שכן חלפו למעלה מארבע שנים, אולם בשונה מעדותה של א', שאף היא פתחה בהצהרה זו, תשובתו של א' למרבית השאלות היתה כי הוא אינו זוכר. א' אישר כי מסר תלונה במשטרה ואף ציין כי אם הגיע למסור תלונה כנראה היתה לו סיבה טובה ונכונה לעשות זאת, שכן הוא אינו זוכר שאי פעם הגיש נגד מאן דהו תלונה (ר' עמ' 30 ש' 2). העד אישר כי מה שמסר בהודעתו זו האמת (שם ש' 9). כאשר ב"כ המאשימה ניסה לרענן את זיכרונו של א' ולהפנותו לאמירות ספציפיות מתוך עדותו השיב לו האחרון כי חבל לנסות, שכן הוא אינו זוכר דבר (שם ש' 23), ואף ציין כי הוא סובל מוורטיגו ונוטל כדורי שינה (ר' עמ' 31 ש' 17). משכך ביקש ב"כ המאשימה להגיש את הודעתו של א' במשטרה בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: **"פקודת הראיות"**), שכן א' לא זכר את תוכן האמרה.

17. הודעתו של א' התקבלה כראיה, שכן התקיימו לגביה תנאי סעיף 10א לפקודת הראיות; מתן האמרות הוכח בבית המשפט, העד אישר את מתן העדות והעיד בבית המשפט כי אינו זוכר את הדברים וכן ניתנה לסניגור אפשרות לחקרו. ההודעה סומנה **2/ת** (ר' עמ' 31 ש' 2-4).

18. בהודעתו מסר א' כי הנאשם היה בעת האירוע במצב נפשי ירוד עקב שימוש בסמים, חובות כספיים ובעיות פסיכיאטריות. א' הוסיף ומסר כי הנאשם איים על חברתו ג' עשרות פעמים ברצח, שכן חשד שהיא בוגדת בו, והוסיף כי הנאשם אמר לו שהוא מחפש נשק על מנת לרצוח אנשים להם הוא חייב כסף (ר' **2/ת** ש' 5-6). לדברי א' בהודעתו, ג' לא התלוננה מאחר שהיא פחדה מהנאשם (שם ש' 8).

19. בחקירתו הנגדית נשאל א' האם הגיש את התלונה על מנת "להציל" את א' וזה השיב: **"להציל"**

אותו, להציל אחרים. אם חשבתי שבאותה תקופה הוא מסוכן לעצמו ולאחרים..." (ר' עמ' 33 ש' 11). העד שלל כי סבר שבאמצעות התלונה ישיג את הסכמת הנאשם לטיפול.

20. גם בחקירתו הנגדית לא זכר א' דבר מהאירוע, לא אמירות ספציפיות אותן לדבריו אמר הנאשם, לא המקום ולא הזמן בהם נאמרו הדברים מפי הנאשם. בסוף חקירתו הנגדית התייחס א' לטענת ההגנה לפיה תלונתו הוגשה בשל מצבו הנפשי של הנאשם והשיב:

"לא זוכר. אני יכול לומר באופן כללי שזה היה לפני 4 שנים ואני באמת לא זוכר ואני לוקח כדורי שינה ויש לי ורטיגו אבל אני יודע שאם הגשתי תלונה, אז לא ניגשתי סתם, בטח ובטח לא נגד אח שלי. ברור שכל מה שאמרתי נכון. כרגע אני לא זוכר מה הנסיבות ומה הוביל לזה. לקשור את זה למשהו פסיכולוגי? אני מניח באופן רציונאלי שאם הגשתי תלונה זה היה לטובת א' וגם לטובת הציבור" (ר' עמ' 35 ש' 16-20).

21. בהמשך כשנשאל עם הגיש את התלונה גם לטובתה של ג', הוא השיב כי אינו סבור שזה היה המניע להגשת התלונה (שם ש' 21-22). בהמשך הציג ב"כ הנאשם לא' מכתב שנכתב על ידי ג' (נ/5) בו כתבה כי מטרת הגשת התלונה היתה לאלץ את הנאשם לקבל טיפול. א' מסר כי הוא אינו זוכר דבר כזה אולם ביקש להתייחס באופן עקרוני לטענה זו:

"...אני רוצה לראות שוב את המכתב של ג' ולהתייחס אליו: רשום בו "אני עדה לזה שהם הבטיחו לא' שאם הוא לא ישתמש בסמים הם יבטלו את התלונה." אני לא זוכר, אבל אני יכול להגיד עקרונית שאצלי אין כזה לדבר לבטל תלונה, מה? ללכת למשטרה ולהגיד ששיקרתי? לא הבנתי מה זה לבטל את התלונה. איך היא אומרת דבר כזה, זה פשוט לא נכון. אני לא יכול לבטל משהו שאמרתי שהוא אמת" (עמ' 36 ש' 18-21).

עדוּתָה של ג'

22. ג' אישרה בבית המשפט כי כיום היחסים בינה לבין הנאשם מתוחים מאוד על רקע הליך גירושין והסבירה כי הדבר נובע מסירובו של הנאשם לתת לה גט (ר' עמ' 38 ש' 9-10). כשנשאלה האם נכחה בשיחה בה על פי הנטען איום הנאשם עליה, ציינה ג' כי היא אינה זוכרת ולא יודעת על איוז שיחה מדובר, והוסיפה שהנאשם איום פעמים רבות כי יפגע בה (שם ש' 18). ב"כ הנאשם הציג לג' את המזכרים נ/1-3 מהם עולה כי ג' מסרה לחוקרים כי אין כל בעיה בינה לבין הנאשם וכי היא אינה פוחדת ממנו ובמידה ותרגיש צורך תפנה למשטרה, וזו העידה בתגובה כי מסרה את הדברים בשל פחדה מהנאשם. עוד הוסיפה כי אם זיכרונה אינו מטעה אותה, היא מסרה את הדברים

המופיעים במזכר **נ/1** כשהנאשם היה לידה (שם ש' 23-24) וכן מסרה כי קיבלה מהנאשם מכות רצח לא פעם (שם ש' 28).

23. כשנתבקשה ג' להתייחס להודעתה **נ/4** בה נחקרה באזהרה בגין תקיפת הנאשם, היא מסרה כי יש להתייחס לכל ההודעה, שם סיפרה על אירוע בו הנאשם הותיר אותה לבדה בעזריה. כאשר ב"כ הנאשם הפנה את ג' להודעתה בה לא מופיע הסיפור הנ"ל, שבה וחזרה על כך שפחדה מהנאשם (ר' עמ' 39 ש' 7).

24. ג' התבקשה להתייחס למסמך **נ/5** בו כתבה בכתב ידה כי התלונה הוגשה על ידי א' על מנת למנוע מהנאשם שימוש באלכוהול וסמים ואף ציינה כי היא עדה לכך שהובטח לנאשם שבמידה שיפסיק להשתמש בסמים התלונה נגדו תבוטל. בסיפא למכתב נכתב על ידי ג' משפט המבהיר כי הנאשם לא איים עליה: **"אם לא הובן מהמכתב שבעלי א' ב' לא איים עלי אז אני אומרת"** (ר' **נ/5** סיפא). ג' העידה כי המכתב נכתב לאחר שהובטח לה כי תקבל גט (ר' עמ' 39 ש' 17).

גרסת הנאשם

25. הנאשם מצדו מסר לכל אורך הדרך כי מעולם לא איים על ג' לא בפניה ולא בפני אחרים. (ר' הודעתו **ת/1** ש' 1, ש' 3, ש' 6 וכן עדותו בבית משפט עמ' 41 ש' 19, עמ' 42 ש' 1-2, ש' 21-22, עמ' 44 ש' 4 וש' 24-25 ועמ' 45 ש' 9). הנאשם גם הכחיש כי חיפש נשק על מנת לרצוח אנשים להם הוא חייב כסף (**ת/1** ש' 23-24 ועדותו עמ' 42 ש' 23-26). לדבריו, התלונה בגין איומים נולדה על מנת לשכנעו לקבל טיפול במרכז לתחלואה כפולה. הנאשם הסביר כי כאשר הבין שקבלת טיפול מותנת באשפוז פסיכיאטרי הוא סרב לטיפול ומאותו רגע א' וא', כך לדבריו, החלו להתעלל בו (ר' עמ' 41 ש' 4-5). הנאשם הוסיף כי א' מאוד כעס על כך שהוא לא הולך לטיפול, שכן שבוע קודם לכן הוא שילם עבורו חוב בסך 9,000 ₪. הנאשם שלל מכל וכל כי מדובר בחוב לשוק האפור והעיד כי מדובר היה בחוב שחב לחבר ממנו לווה כסף (ר' עמ' 41 ש' 12 ועמ' 42 ש' 23-28). הנאשם העיד כי מעולם לא אמר שהוא חושד כי ג' בוגדת בו ואישר כי בינו לבינה תמיד היו ויכוחים ולכן הם התגרשו בסופו של דבר (ר' עמ' 42 ש' 6).

עדות האם

26. עדות אמו של הנאשם לא תרמה לבירור המחלוקת בין הצדדים. בעדותה הקצרה מסרה האם כי ג' היא זו שלחצה על הנאשם להתחתן. כי הנאשם הוא אב נפלא וכי הוא נפגש עם בתו פעם בשבוע. לאחר שהנאשם התפרץ לעדותה ומסר כי המפגשים נערכים במרכז קשר אישרה זאת האם. (ר' עדות האם עמ' 46 ש' 8-21).

דיון והכרעה

27. מהעדויות עולה כי הנאשם היה שריו בתקופה הרלוונטית לכתב האישום במצב נפשי קשה, הוא היה מכור לסמים וסבל מבעיות פסיכיאטריות. אין מחלוקת כי באותה התקופה הנאשם נעזר בא' וא', כך עולה מעדותה של א' אשר סיפרה כי הנאשם נהג להיוועץ בה ולשתף אותה במצוקותיו (ר' עמ' 27 ש' 1-2) וכי הנאשם יקר לליבה (ר' עמ' 27 ש' 30). כך גם עולה מעדותו של א' שהעיד כי נהג לעזור לנאשם וחש אחריות כלפיו וכי הנאשם נזקק לעזרתו. הנאשם אף אישר זאת (ר' עמ' 26 ש' 1-2, עמ' 27 ש' 28-31, ת' 2 ש' 15 ות' 1 ש' 30). ג' בעדותה הגדירה את טיב היחסים בין הנאשם לא' ומסרה כי: **"...יש לא' וא' יחסים מאוד מסובכים של אהבה ושנאה, לא יודעת מה היה בתקופה ההיא"** (ר' עמ' 37 ש' 23-24). אין גם מחלוקת כי א' נתן לנאשם כספים על מנת לכסות את חובותיו (ר' עמ' 22 ש' 6-7, עמ' 31 ש' 10-11 ועמ' 41 ש' 12).

האם הנאשם איים בפני א' על חייה של ג' ועל חייהם של אנשים מהשוק האפור

28. מעדותם של א' וא' ניתן היה להתרשם בפער בין עדות העדים. בעוד א', מסרה בעדותה פרטים רבים מהם היה ניתן ללמוד באופן ברור כי הנאשם השמיע לפחות פעם אחת באוזניה איומים המכוונים כנגד ג' (ר' עמ' 23 ש' 18-19), זאת חרף דבריה כי מדובר באירוע שהתרחש לפני זמן רב והיא אינה זוכרת לפרטים את מקרה האירוע. א' בעדותו לא זכר את פרטי האירוע וגם ניסיונות להזכיר לו פרטים אלו העלו חרס, עד אשר הודעתו במשטרה, הוגשה בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות. גם אם אתן לעדותו במשטרה משקל מלא, הרי שעיון בה אינו מעלה אמירה קונקרטית ומדויקת בדבר איומים שנשמעו באוזניו וכל שנאמר על ידו ביחס לאיומים שהושמעו כלפי ג' היו כלילים: **"...כיום א' נמצא במצב נפשי ירוד לגמרי עקב הסמים, החובות והבעיות הפסיכיאטריות, א' מאיים על חברתו ברצח עשרות פעמים (הוא אומר שהיא בוגדת בו)..."** (ר' ת' 2 ש' 4-5). דברים אלה הם אמירה כללית בלבד ממנה עולה כי הנאשם מאיים על ג'. א' לא ציין כי נאמרו לו באופן ישיר איומים בעוד שבהמשך המשפט מספר א' על איומים שהשמיע הנאשם באוזניו בדבר כוונתו לפגוע באנשים מהשוק האפור, אז טורח א' לציין כי הדברים נאמרו לו באופן מפורש: **"...א' אמר לי בשבוע שעבר שהוא מחפש נשק בשביל לרצוח אנשים שהוא חייב להם כסף לציין שאני שילמתי חלק מהחובות של א'..."** (שם ש' 6 ההדגשות שלי ח.מ.ל.).

29. מכאן שכלל לא ברור מהודעתו של א' כי האיומים על ג' נאמרו לו מפורשות. לא מן הנמנע כי א' מדבר על איומים שהושמעו לא', והיא סיפרה לו עליהם. זאת ועוד מדברי א' וא' בבית המשפט עולה כי השניים נסעו יחד להגיש את התלונה (ר' עמ' 27 ש' 11 ועמ' 34 ש' 7-8) והתלבטו ביניהם כיצד לפעול עובר להגשת התלונה (ר' עמ' 27 ש' 12-13) ומשכך לא ניתן לקבוע מעל לכל ספק סביר כי הנאשם איים באוזניו של א' בפגיעה בחייה של ג'.

30. ביחס לאיומים שעל פי הנטען איים הנאשם בפני א' בפגיעה באנשי השוק האפור – א' כאמור לא זכר דבר בבית המשפט וממילא גם לא את האיום שעל פי הנטען הפנה הנאשם כלפי אנשי השוק האפור, ובחומר הראיות אין כל חיזוק לאמירת א' במשטרה. א' לא ידעה לספר על אירוע כזה, וצינה כי הנאשם סיפר לה כי הוא זה אשר חושש מאנשים מהשוק האפור (ר' עמ' 26 ש' 5-8).

הנאשם הסביר בבית המשפט כי מדובר בכספים שהיה חייב לחברו (ר' עמ' 42 ש' 28) ומסר פרטים והסבר מדוע הצטרף אליו א' לשלם את החוב. א' וא' לא ידעו למסור מי הם אותם אנשים מהשוק האפור עליהם ביקש הנאשם לאיים, ועל כן לא עלה בידי המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם איים בפני א'.

האם הנאשם איים בפני א' על חייה של ג'

31. כאמור, מעדותה של א' בבית המשפט עולה כי היא זכרה לפחות מקרה אחד בו הנאשם השמיע באוזניה איומים על חייה של ג': **"היתה לפחות שיחת טלפון אחת, אותה אני זוכרת, הצהרתי על יותר פעמים אך אני זוכרת פעם אחת לפחות, שבה הנאשם איים ברצח חברתו"** (ר' עמ' 23 ש' 18-19). עדותה של א' הותירה בי רושם מהימן, היא נזהרה בלשונה שלא להעיד על דברים שאינה זוכרת, היא היתה בקשר קרוב לנאשם ורצתה בטובתו. לא מצאתי לקבל את גרסת הנאשם לפיה א' וא' העלילו עליו דבר שלא היה, רק כדי להפעיל עליו לחץ לקבל טיפול.

32. אמנם הדברים שאמר הנאשם לא' לא הושמעו באוזניה של ג', אולם סעיף 192 לחוק כולל בהגדרת עבירת האיומים גם איומים לפגיעה באדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו. ברע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96 (להלן: **"עניין לם"**), נדונה השאלה האם נדרשת זיקה כלשהי בין המאיום שקלט את האיום לבין מושא האיום, כלפיו הופנה תוכנו של האיום. נפסק כי אמירה (או כל צורה אחרת של איום) המושמעת באוזני אדם אחד וקיים בה מסר של פגיעה באדם אחר יכולה לעלות כדי איום אסור כלפי קולט האמירה, בתנאי שקולט האמירה בעצמו יהיה מאיום, ואין הכרח בהוכחת "זיקת ענין" בין המאיום - קולט האיום לבין מושא האיום (ר' פסקה 17 בעניין לם). לעניינינו, הרי שאין כל ספק כי בין א' לג' קיימת זיקת ענין, השתיים מכירות היכרות משפחתית, שכן א' היא בת זוגו של אחיו של הנאשם שבאותה תקופה היה בן זוגה של ג'. א' העידה כי בינה לבין ג' היתה היכרות (ר' עמ' 24 ש' 28-30 ועמ' 28 ש' 12-13) ודי בכך כדי לקבוע כי יש בדברים שהשמיע הנאשם באוזני א', ביחס לפגיעה בג', משום איום.

33. זאת ועוד, א' העידה בבית המשפט כי באותה תקופה פחדה על חייו של הנאשם ועל חייה של ג' (ר' עמ' 21 ש' 25-26 וש' 28-29) לדבריה אף פנתה לג', התעניינה בשלומה והתריעה בפניה כי עליה להתלונן נגד הנאשם וג' מסרה לה כי היא מפחדת מהנאשם ומתגובתו (ר' עמ' 24 ש' 12-15). ג' בבית המשפט סיפרה כי חששה מהנאשם באותה העת ומסרה כי הנאשם איים על חייה לא פעם (ר' עמ' 38 ש' 18), אלא שעדותה של ג' מצריכה זהירות רבה. ג' העידה בבית המשפט מטעם ההגנה, וזאת לאחר שב"כ המאשימה בחר לוותר על עדותה. לאחר ששמעתי את עדותה של ג', למדתי כי אין מדובר בעדת "הגנה" שכן כיום הנאשם וג' מצויים בסכסוך גירושין והיה ניתן להתרשם מהמתיחות הרבה הקיימת בין השניים, דבר שאושר על ידי ג' (ר' עמ' 39 ש' 27-28). במהלך חקירתה הוצגו לג' שלושה מזכרים מהם עולה כי על אף פניות מצד המשטרה היא סירבה להתלונן נגד הנאשם (ר' נ/1-3/נ). וג' הסבירה בבית המשפט כי היא חששה מפני הנאשם באותה תקופה ואף ציינה כי באחת מפניות המשטרה אליה הנאשם היה לידה (ר' עמ' 38 ש' 23-24). ג'

אף העידה כי גם את המסמך נ/5 בו כתבה בכתב ידה על מנת לקבל מהנאשם גט (ר' עמ' 39 ש'15-16). לולא דבריה של א' כאמור לעיל, על השיחה בינה לבין ג' ועל כך שג' **מסרה לה** באותה שיחה כי היא פוחדת מהנאשם, הרי שהיה לי קושי לסמוך על דבריה של ג', כעדות יחידה שמא דבריה בבית המשפט נאמרים בעטיו של סכסוך הגירושין. אולם מאחר שעדויותיהן של השתיים תומכות זו בזו, יש לתת אמון בדבריה של ג' שחששה מפני הנאשם באותה התקופה וכי זה איים עליה.

34. משמצאתי את עדותה של א' אמינה. ומדברי העדה עולה כי בתקופה הרלוונטית השמיע הנאשם באוזניה את כוונותיו לפגוע בג' וזו העידה כי היא חששה לשלומה של ג', הרי שדי בכך כדי שהדברים שהושמעו יהוו איום, מה גם ש"המאויס הסביר" אינו צריך להיזקק לפרשנויות כדי לדעת אם בכוונת המאיים לממש את איומיו. המבחן צריך להיות מבחן של הבנה בסיסית, ובמקרה זה - דבריה של א' בדבר דאגתה לג', אינו מותיר מקום לספקות שיש בדברי הנאשם משום איום אסור (ר' דברי כב' השופטת ביניש, ברע"פ 88/04, **הלל ורטהיימר נ' מ"י**, מיום 1/4/04).

35. הנאשם בעדותו שב על גרסתו לפיה לא השמיע איומים וכי התלונה היא פעולת נקם על כך שלא הסכים לקבל את הטיפול אותו ביקשו א' וא' שיקבל. א' וא' שבו וחזרו על כך כי הדברים נאמרו להם בתקופה קשה של הנאשם וכי הנאשם נעזר בהם באותה תקופה. א' אף ציינה כי הנאשם נהג להתייעץ עמה ולשתפה בבעיותיו (ר' עמ' 27 ש' 1 וש' 24-25).

36. לא היתה מחלוקת בין הצדדים כי א' וא' עשו כל שביכולתם על מנת שהנאשם יקבל טיפול מתאים והם דאגו לו (ר' עמ' 25 ש' 22, עמ' 33 ש' 6-7 ות' 2 ש' 15). הנאשם בהודעתו במשטרה ציין בפני החוקר כי הוא אמר אמירות סתמיות לא' וא' במטרה לקבל תשומת לב: **"סתם זרקתי להם דברים חיפשתי חום הייתי צריך את העזרה של אחי"** (ר' ת' 1 ש' 30). א' אף העידה כי הם לא מיהרו להגיש תלונה נגד הנאשם וכי א' נזהרה טרם מסרה הודעה במשטרה וזאת הסיבה גם שא' וא' ניגשו למשטרה רק כעבור שבוע: **"כי ניסיתי לדבר איתו (הכוונה לנאשם ח.מ.ל) ולבדוק שזו לא אמירה אמוציונלית שמתחרטים עליה, גם הסיטואציה לא נעימה כי אח של בן זוגי"** (ר' עמ' 27 ש' 6-7).

37. אני סבורה כי ההחלטה של א' וא' להתלונן במשטרה בסופו של דבר אכן נבעה מהרצון לעזור לנאשם ואף להביאו לקבל טיפול, שכן הם דאגו לו. אולם לאחר ששמעתי את הראיות ואת הנאשם עצמו לא נותר בליבי ספק כי התלונה מקורה באיומים שהושמעו לא' והדאגה שלה לנאשם ולג' היתה ללא קשר לסירובו של הנאשם לקבל טיפול (ר' תשובתה של א' בעניין עמ' 25 ש' 19-20 ועמ' 26 ש' 3-4).

38. לאור כל האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של איומים רק ביחס לאיום שהשמיע באוזני א'.